

עין משפט
גד מצוה

קָלָג א מיי פֿיר מהל' מקוואות הלכה ז סגג עשין רמח טוש"ע י"ד סימן רל סעיף כד: **קלד** ב מיי פֿיר מהל' אסורי ביאה הלכה טו:

ⓘ

תוספות ישנים

(א) עינ"פ דהא דקאמר ההם קדושה ראשונה קדשה לעמיד לנא לאו דוקא אלא ר"ל קדושה שיהי וכו' יוסי דהכא דמי קדר עולם וסבר תרומה בזמן הזה מן התורה ומ"מ קרי לה ראשונה אע"פ דמיייר בקדושה שקדש עזרא לפי שהיא ראשונה לנו: (ב) ותיבה דהא לא אחרין קמא קמא צטיל רק עד ששים מדע דל"כ אס יערה אדם כל היום חלג בקדשה לא יאסור וי"ל דהכא לא היו חר מדרבנן שהיו אין כאן שיעור לאסור שאפילו כי נתן סאה ונטל סאה עד רובו ח"א שכל הפעמים שנטל הסאה מן המקוה שלא יתערב בהם מעט ממי פירות אשר נתן בתוך המקוה וא"כ אפילו יותר ממנו היה לנו להכשיר שאף עד יתר מרובו יס בתוך המקוה יתר מרובו ממים גמורים ואפ"ה (לא) גזרו ונש"ה (א) לא שרינן יותר מרובו אלאה מדרבנן בעי רבייה: **אלא** מאי נישא דיעבד. ותימה אמאי לא אחרין שיעטלו נשואין להאכילו בתרומה דרבנן אס כהן נשאו כמו שאטו אומרים שאוכלת אשמו צטיל קדושו בתרומה דרבנן והלא לנו דספיקא הוא היה לנו לומר זה כזה וי"ל דלא דמי דמי אס נחשיו סבר אין תפלה דגבר דחומרה הוי דחייבין עליו סקלה אכל אס אנו אומרים שהוא נישא לאכיל בתרומה דרבנן ומתשוב אומר כנגדה יש חשג אסור דגבר דל"כ לא יתחייב סקלה סבר:

פב:

ירוששה **ראשונה** ו**שניה** יש להן ב'. פר"ח ראשונה ירושת אברהם יצחק ויעקב שניה ירושת יהושע ומשם ואילך קדשה לעולם ולא יתכן לפרש כן כצנוף פרק יולא דופן (גדה דף מו. ושם) מפליג רבי יוסי בין תרומה לחלה וא"כ קדושה שניה היא קדושת עזרא דצקדושת עזרא שייך לחלק בין תרומה לחלה

משום דגבי חלה כתיב צבואכם וכי אסקיניהו עזרא לאו כוליהו סלוק א) עוד שאל ה"ר שמואל מאמיזב את ר"י דהכא קאי ר' יוחנן כר' יוסי דירושה ראשונה ושניה יש להם דקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד לנא וצפרק השוחט והמעלה (וצחים דף קו:.) קאמר הש"ס לר' יוחנן דקדשה לעמיד והשיב ר"י דלמעשרות ודאי לא קדשה הארץ לעמיד אצל קדושת ירושלים והבית קדשה שקדושת מחילות קיימא כל שעה מאשר לו חומה דרש"י צמגילה (דף י: ושם) אע"פ שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן אי נמי קדושת ירושלים משום דאיקרי נחלה אין לה הפסק א"י משום דכתיב (מהלים קלג) זאת מנוחתי עדי עד ואתי שפיר דצפ"ק דמגילה (דף י.) בעי למימר דקסבר רבי אליעזר קדושה ראשונה קדשה לשעמה וקדשה לעמיד ורבי יהושע אית ליה ההם צהדיא הכי וצריש צילה (דף ד.) אית להו דליטרא קליעות צטלה ואס כן סברי דתרומה בזמן הזה דרבנן וצטלה קדושת הארץ

וכן לר"ל ר' יוסי סבר דתרומה בזמן הזה דרבנן וצפ' קדשי קדשים (וצחים דף ק: ושם) גרס צכל הספרים א"ר יוסי משום ר' ישמעאל כו' לעולם קסבר קדשה לעמיד אלא יש לחלק בין קדושת הארץ למחילות עוד שאלו דהכא משמע דסבר רבי יוחנן דקדושת הארץ דאורייתא ובמדרש רות משמע דהוי דרבנן דקאמר ר' יוחנן מעשרות כיון שגלו נפטרו והם חייבו עצמן מאליהן והשיב ר"י דאיכא למימר דהא דקאמר הכא ולא דאמר כר' יוסי לאו משום דסבר ר' יוחנן כוונתה אלא משום דאליבא דר' יוסי דאגדרוגיגוס דמתני' קיימי ועוד אר"י דאין נראה ששום חכם יאמר שקדושת הארץ בזמן בית שני למעשרות ולכל מצוות התלויות בארץ היתה מדרבנן וההיא דמדרש (ו) איכא לאוקומי צמעשר פירות וה"ק כיון שגלו נפטרו ממעשר דאורייתא והם חייבו עצמן מאליהם כשחזרו יותר ממנה שהיו חייבים בתחלה שהוסיפו מעשר פירות ועוד אר"י מתוך הירושלמי דשביעית (ז) פ"י דהכי פירשו

כיון שגלו נפטרו שקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד ולא היה חובה להם לקדש את כל א"י כדאמר (חולין דף ט.) הרבה כרכים כו' וכמו שהניחו צמקתא היו רשאים להניח הרבה יותר או שמה הכל אס היו רוצים ואעפ"כ חייבו עצמן מאליהן וקדשו וכיון שקדשו קדשה מן התורה:

נתן סאה ונשא סאה בשר. קשה דנהי דאיביה דרבנן כדאמר צפרק המוכר את הבית (ב"ב דף קו: ושם) מי פירות מיהא פסולין מדאורי"י לטבול צהן כדמוכה פ"ק דפסחים (דף פ: ושם) דאמר משקי צי מטבחיא צברקע טהורים אמר רב פפא לא אמרן אלא מים אצל דס לא ומים נמי לא אמרן אלא דהוו רביעית דחזיא להטביל מחטין ולנורות כו' משמע דס לא חזי להטביל צו ועוד אמרי' צכקוי הדס (חולין דף פד. ושם) דב' מים כתיבי וממועטיגן מי פירות והיכי פריך מהכא דמדרבנן בעיא ריבויא ואמי פירות צהדיא קתני לה כדפ"י בקונטרס וי"ל דפריך משום דקא פסיק ומני עד רובו אפילו למחטין ולנורות דמדאורייתא לא בעי מ' סאה ונהי דכשמי פירות רוב מתצטלים המים צמי פירות ופסול מדאורייתא אף למחטין מ"מ צמחלה על מחלה מיהא מדאורייתא כשר למחטין ומדרבנן הוא דבעינן רבייה ועוד י"ל דמדאורייתא קמא קמא צטיל ואפ"ה צעינן רוצא לכך פריך שפיר (ב) א"צ קאי נמי אהמד שיש צו מים דקחשיב צמס' מקוואות (פ"א מ"ב) ואכולהו קא"ר יוחנן עד רובו: **אמר** רבי יוחנן עד רובו. משמע דברובו לא אמרינן ראשון ראשון צטל וכן צפרק צמה אשה (שבת דף סה: ושם) גבי אצוה דשמואל דעבד

לכו לצנתיא מקוואות ציומי ניסן שלא ירצו נוטפים על הזוחלים וצפ' הנודר מן הירק (גדרס ט:) צלל שעקרו צשביעית ונטעו צשמינית ורצו גידוליו על עיקרו מותר ותימה דצפרק צתרא דמסכת ע"י (דף עג.) א"ר יוחנן המערה יין נסך מחצית לצור אפילו כל היום כולו ראשון ראשון צטל וגראה לר"י דההיא דמס' ע"י דאמרינן ראשון ראשון צטל היינו דוקא עד ס' אצל אס אין ס' מן ההיתר לא דא"א להתצטל כיון שיש גי"ט לצנוף דהא טעם כעיקר מן התורה הוא כדאמר צאלו עוברין (פסחים דף מד: ושם) וצפרק ג' מינים (מזיר דל: ושם) ומ"מ אע"ג דאיכא ס' מן ההיתר אי לאו דנפול קמא קמא היה נאסר כגון אס היה נופל צבת אחת או אס היה מערה צצבר דנפיש עמודיה טפי מפי צבית דלא נפיש עמודיה טפי (י מזיראזור קטן דציין נסך החמירו יותר מצשאר איסורים כדתנן ההם (ע"י דף עה.) שהוא צכל שהוא וקסבר רבי יוחנן דכי איכא למימר ראשון צטל צאיסורא לגו היתירה לא נפיש עמודיה צצטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור צכל שהוא דאמתניתין דהתם קאי וכי פריך התם ממתני' דיין נסך אסר צכל שהוא מאי לאו דנפול איסורא לגו היתירה לא הוה מצי לשנויי דאיירי צנפיש עמודיה מפי צבית דהא כל שהוא קתני דלא נפיש והא דפריך עלה מייג צמים צגי"ט מאי לאו דנפול חמרא דאיסורא לגו מיא דהיתירה אע"ג דרבי יוחנן נמי לא קאמר דצטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכא רישא דמדיפא איסורא לגו היתירה רישא נמי איסורא לגו היתירה וקתני צכל שהוא ומסיק דכולא מתניתין היתירה לגו איסורא ומ"מ אמת הוא דגי"ט אסור צכל ענין בין איסורא לגו היתירה בין איפכא: **ד"א** נשקור רובא. תימה היכי מצי למימר הכי הא תנן צמס' מקוואות (פ"ד מ"ד) מים שאזינן ומי גשמים שהן מתערצות צחצר ובמערה עד מעלות המערה אס רוצ כשר אס רוצ פסול פסול מחלה על מחלה פסול אימתי צומן שהן מתערצין עד שלא הגיעו למקוה כו' משמע צהדיא דשאזינן דרבנן בעי רבייה: **תנן אנדרוגיגוס נושא**. פירוש דמשמע נשואין גמורים והרי הוא כוכר ומאכיל בתרומה דאורייתא דאי לא הוו נשואין ודאיין הי"ל למימר אנדרוגיגוס שקדש קידושיו קידושין ומשני תני אס נשא דיעבד ולישנא דלכתחלה דהך סוגיג היינו פי' נישואין ודאין אצל אין לפרש דמדקרק מדשרי לכתחלה לישא ולא אסריין ליה לכתחלה מספק שים המסוללות זו צו דמאחר דמאכיל לר"ל בתרומה צומן הזה דרבנן לא מסתבר לאוסרו בתחלה מטעם זה ועוד יש לפרש דאגדרוגיגוס נושא משמע דחייב לישא דמיפקד אפריה וצריה וא"ת והיכי פריך מאגדרוגיגוס

נושא אמילתיה דרבי יוסי וצריך לדחוק שהוא סיוס מילתיה דרבי יוסי אף על פי שרבי יהודה מפסיק צינתיא:

הערל פרק שמיני יבמות

ואנא אמינא לרבי יוסי. דהא מתני' ר' יוסי קאמר לה אנדרוגיגוס כהן וכו'ג ולדידיה אמינא אף מאכילה צחזה ושוק דהא תרומה נמי לר' יוסי דאורייתא היא אף צומן הזה: **ירושה ראשונה**. צימי יהושע הו"א ירושה וכן שניה דצימי עזרא דכשגלו גלות ראשונה צטלה קדושת הארץ: **שלישים אין להם**. כלומר לא

צעי למדער ומירתא דירושה עומדת היא ואשמעינן האי קרא דלא צטלה קדושת הארץ צגלות טיטוס: **וסבר ר' יוחנן כו'**. קס"ד האי דמוציב דטעמא דר' יוחנן לאו משום דסמין אשאי אומר אלא משום דאי הוי נמי איפכא לא איכפת לן דלא צעינן רצו"א צדרצנן אלא מכי איערצ צטיל ליה: **נתן סאה ונטל סאה כשר**. גבי שאר משקין *ומי פירות ותמד שהתמין קאי צמס' מקוואות ואשמועי' דאע"ג דחור ונטל ויכא למימר הא חסר ליה מקוה שהסאה הזאת אין משלימתו שאין ראייה למקוה אפ"ה כשר דמי יהצו לגביה צטל ליה והוו להו ארצעים ותד כולן ראוין וכי שקל חד סאה פשו ארצעים אצל איפכא לא דכי נטל סאה צרישא חסר ליה וכי הדר מלייה הוה ליה מקוה חסר דמשקין הללו אין משלימין את המקוה: **מאי לאו דנשפייר רובו**. עד גי"ט סאה יכול לעשות כן אצל טפי לא דבעינן דניהוי רוצא מי גשמים. אלמא אע"ג דפסול שאיבז דרבנן צביא רוצא

צכשרות: **דלא נשקול רוצא**. אצל עד פלגא שפיר דמי: **ואינעימ אימא**. לעולם צעינן רצו"א צדרצנן והאי דקאמר אע"פ שלא רבו חולין משום דתלינן אשאי אומר חולין לתוך חולין נפלו ואין כאן איסור אצל הכא ליכא למימר שאני אומר כ"ג דהא מיא מלא מצבלצי ויכא למימר חור ונטלה: **סנ אנדרוגיגוס נושא**. לכתחלה. אלמא זכר מעליא הוא וקשיא לריש לקיש דאמר אין מאכיל צחזה ושוק: **סני אס נשא נשוי**. דבעיא גיטא מיניה משום ספק זכר ולעולם ספיקא הוא: **מאי אצל לא נישא**. (א) משמע דיעבד: ה"ג **נושא נמי דיעבד אמרי** לא נושא לכתחלה אצל לא נישא דיעבד נמי לא. ולעולם קשה ליה לר"ל ודייקא כר' יוחנן: ומוציב' לר' יוחנן **והא מדקסני סיפא כו'**: **משני מקומות**. אפי' צנקצותו. וטעמא מפרש לקמן (פג:) מקרא צשמעתין: **ור"א סבר כוכר**. צמקוס וצכרות אין צמקוס נקצות לא: ליתא

וכמו (חולין דף ט.) הרבה כרכים כו' וכמו שהניחו צמקתא היו רשאים להניח הרבה יותר או שמה הכל אס היו רוצים ואעפ"כ חייבו עצמן מאליהן וקדשו וכיון שקדשו קדשה מן התורה: **נתן סאה ונשא סאה בשר**. קשה דנהי דאיביה דרבנן כדאמר צפרק המוכר את הבית (ב"ב דף קו: ושם) מי פירות מיהא פסולין מדאורי"י לטבול צהן כדמוכה פ"ק דפסחים (דף פ: ושם) דאמר משקי צי מטבחיא צברקע טהורים אמר רב פפא לא אמרן אלא מים אצל דס לא ומים נמי לא אמרן אלא דהוו רביעית דחזיא להטביל מחטין ולנורות כו' משמע דס לא חזי להטביל צו ועוד אמרי' צכקוי הדס (חולין דף פד. ושם) דב' מים כתיבי וממועטיגן מי פירות והיכי פריך מהכא דמדרבנן בעיא ריבויא ואמי פירות צהדיא קתני לה כדפ"י בקונטרס וי"ל דפריך משום דקא פסיק ומני עד רובו אפילו למחטין ולנורות דמדאורייתא לא בעי מ' סאה ונהי דכשמי פירות רוב מתצטלים המים צמי פירות ופסול מדאורייתא אף למחטין מ"מ צמחלה על מחלה מיהא מדאורייתא כשר למחטין ומדרבנן הוא דבעינן רבייה ועוד י"ל דמדאורייתא קמא קמא צטיל ואפ"ה צעינן רוצא לכך פריך שפיר (ב) א"צ קאי נמי אהמד שיש צו מים דקחשיב צמס' מקוואות (פ"א מ"ב) ואכולהו קא"ר יוחנן עד רובו: **אמר** רבי יוחנן עד רובו. משמע דברובו לא אמרינן ראשון ראשון צטל וכן צפרק צמה אשה (שבת דף סה: ושם) גבי אצוה דשמואל דעבד

לכו לצנתיא מקוואות ציומי ניסן שלא ירצו נוטפים על הזוחלים וצפ' הנודר מן הירק (גדרס ט:) צלל שעקרו צשביעית ונטעו צשמינית ורצו גידוליו על עיקרו מותר ותימה דצפרק צתרא דמסכת ע"י (דף עג.) א"ר יוחנן המערה יין נסך מחצית לצור אפילו כל היום כולו ראשון ראשון צטל וגראה לר"י דההיא דמס' ע"י דאמרינן ראשון ראשון צטל היינו דוקא עד ס' אצל אס אין ס' מן ההיתר לא דא"א להתצטל כיון שיש גי"ט לצנוף דהא טעם כעיקר מן התורה הוא כדאמר צאלו עוברין (פסחים דף מד: ושם) וצפרק ג' מינים (מזיר דל: ושם) ומ"מ אע"ג דאיכא ס' מן ההיתר אי לאו דנפול קמא קמא היה נאסר כגון אס היה נופל צבת אחת או אס היה מערה צצבר דנפיש עמודיה טפי מפי צבית דלא נפיש עמודיה טפי (י מזיראזור קטן דציין נסך החמירו יותר מצשאר איסורים כדתנן ההם (ע"י דף עה.) שהוא צכל שהוא וקסבר רבי יוחנן דכי איכא למימר ראשון צטל צאיסורא לגו היתירה לא נפיש עמודיה צצטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור צכל שהוא דאמתניתין דהתם קאי וכי פריך התם ממתני' דיין נסך אסר צכל שהוא מאי לאו דנפול איסורא לגו היתירה לא הוה מצי לשנויי דאיירי צנפיש עמודיה מפי צבית דהא כל שהוא קתני דלא נפיש והא דפריך עלה מייג צמים צגי"ט מאי לאו דנפול חמרא דאיסורא לגו מיא דהיתירה אע"ג דרבי יוחנן נמי לא קאמר דצטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכא רישא דמדיפא איסורא לגו היתירה רישא נמי איסורא לגו היתירה וקתני צכל שהוא ומסיק דכולא מתניתין היתירה לגו איסורא ומ"מ אמת הוא דגי"ט אסור צכל ענין בין איסורא לגו היתירה בין איפכא: **ד"א** נשקור רובא. תימה היכי מצי למימר הכי הא תנן צמס' מקוואות (פ"ד מ"ד) מים שאזינן ומי גשמים שהן מתערצות צחצר ובמערה עד מעלות המערה אס רוצ כשר אס רוצ פסול פסול מחלה על מחלה פסול אימתי צומן שהן מתערצין עד שלא הגיעו למקוה כו' משמע צהדיא דשאזינן דרבנן בעי רבייה: **תנן אנדרוגיגוס נושא**. פירוש דמשמע נשואין גמורים והרי הוא כוכר ומאכיל בתרומה דאורייתא דאי לא הוו נשואין ודאיין הי"ל למימר אנדרוגיגוס שקדש קידושיו קידושין ומשני תני אס נשא דיעבד ולישנא דלכתחלה דהך סוגיג היינו פי' נישואין ודאין אצל אין לפרש דמדקרק מדשרי לכתחלה לישא ולא אסריין ליה לכתחלה מספק שים המסוללות זו צו דמאחר דמאכיל לר"ל בתרומה צומן הזה דרבנן לא מסתבר לאוסרו בתחלה מטעם זה ועוד יש לפרש דאגדרוגיגוס נושא משמע דחייב לישא דמיפקד אפריה וצריה וא"ת והיכי פריך מאגדרוגיגוס

נושא אמילתיה דרבי יוסי וצריך לדחוק שהוא סיוס מילתיה דרבי יוסי אף על פי שרבי יהודה מפסיק צינתיא:

מסורת הש"ס

(א) גדה מו: (ב) וצחים כב. מקוואות פ"א מ"ב, (ג) לעיל פא"ה, (ד) ג"ל גראה דהכ. עיבז"ן, (ה) [אלא כ"ל] ועי' צמוס' ע"י עד. ד"ה דוקא וק"ל.

ⓘ

תורה אור השלם

1. ותיבאיך ה' אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה ותישבר ותרברך בדברים ל ה

ⓘ

גליון הש"ס

רש"י ד"ה נתן סאה וכו' ובי פירות וכו'. עיי' וצחים דף עח ע"ב מורה' דלי שיש צו יו וכו'.

ⓘ

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאי אכל וכו' דבושמע: (ב) חוב' ד"ה ירושה וכו' דמדנש' דות איכא לאוקמי:

ⓘ

מוסף רש"י

ירושה ראשונה. ש' יהושע. ושניה. צימי עזרא. יש להן ב'. פר"ח ראשונה ירושת אברהם יצחק ויעקב שניה ירושת יהושע ומשם ואילך קדשה לעולם ולא יתכן לפרש כן כצנוף פרק יולא דופן (גדה דף מו. ושם) מפליג רבי יוסי בין תרומה לחלה וא"כ קדושה שניה היא קדושת עזרא דצקדושת עזרא שייך לחלק בין תרומה לחלה משום דגבי חלה כתיב צבואכם וכי אסקיניהו עזרא לאו כוליהו סלוק א) עוד שאל ה"ר שמואל מאמיזב את ר"י דהכא קאי ר' יוחנן כר' יוסי דירושה ראשונה ושניה יש להם דקדושה ראשונה לא קדשה לעמיד לנא וצפרק השוחט והמעלה (וצחים דף קו:.) קאמר הש"ס לר' יוחנן דקדשה לעמיד והשיב ר"י דלמעשרות ודאי לא קדשה הארץ לעמיד אצל קדושת ירושלים והבית קדשה שקדושת מחילות קיימא כל שעה מאשר לו חומה דרש"י צמגילה (דף י: ושם) אע"פ שאין לו עכשיו והיה לו קודם לכן אי נמי קדושת ירושלים משום דאיקרי נחלה אין לה הפסק א"י משום דכתיב (מהלים קלג) זאת מנוחתי עדי עד ואתי שפיר דצפ"ק דמגילה (דף י.) בעי למימר דקסבר רבי אליעזר קדושה ראשונה קדשה לשעמה וקדשה לעמיד ורבי יהושע אית ליה ההם צהדיא הכי וצריש צילה (דף ד.) אית להו דליטרא קליעות צטלה ואס כן סברי דתרומה בזמן הזה דרבנן וצטלה קדושת הארץ

^[1] גראה לר"י דההיא דמס' ע"י דאמרינן ראשון ראשון צטל היינו דוקא עד ס' אצל אס אין ס' מן ההיתר לא דא"א להתצטל כיון שיש גי"ט לצנוף דהא טעם כעיקר מן התורה הוא כדאמר צאלו עוברין (פסחים דף מד: ושם) וצפרק ג' מינים (מזיר דל: ושם) ומ"מ אע"ג דאיכא ס' מן ההיתר אי לאו דנפול קמא קמא היה נאסר כגון אס היה נופל צבת אחת או אס היה מערה צצבר דנפיש עמודיה טפי מפי צבית דלא נפיש עמודיה טפי (י מזיראזור קטן דציין נסך החמירו יותר מצשאר איסורים כדתנן ההם (ע"י דף עה.) שהוא צכל שהוא וקסבר רבי יוחנן דכי איכא למימר ראשון צטל צאיסורא לגו היתירה לא נפיש עמודיה צצטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור צכל שהוא דאמתניתין דהתם קאי וכי פריך התם ממתני' דיין נסך אסר צכל שהוא מאי לאו דנפול איסורא לגו היתירה לא הוה מצי לשנויי דאיירי צנפיש עמודיה מפי צבית דהא כל שהוא קתני דלא נפיש והא דפריך עלה מייג צמים צגי"ט מאי לאו דנפול חמרא דאיסורא לגו מיא דהיתירה אע"ג דרבי יוחנן נמי לא קאמר דצטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכא רישא דמדיפא איסורא לגו היתירה רישא נמי איסורא לגו היתירה וקתני צכל שהוא ומסיק דכולא מתניתין היתירה לגו איסורא ומ"מ אמת הוא דגי"ט אסור צכל ענין בין איסורא לגו היתירה בין איפכא: ד"א נשקור רובא

^[1] גראה לר"י דההיא דמס' ע"י דאמרינן ראשון ראשון צטל היינו דוקא עד ס' אצל אס אין ס' מן ההיתר לא דא"א להתצטל כיון שיש גי"ט לצנוף דהא טעם כעיקר מן התורה הוא כדאמר צאלו עוברין (פסחים דף מד: ושם) וצפרק ג' מינים (מזיר דל: ושם) ומ"מ אע"ג דאיכא ס' מן ההיתר אי לאו דנפול קמא קמא היה נאסר כגון אס היה נופל צבת אחת או אס היה מערה צצבר דנפיש עמודיה טפי מפי צבית דלא נפיש עמודיה טפי (י מזיראזור קטן דציין נסך החמירו יותר מצשאר איסורים כדתנן ההם (ע"י דף עה.) שהוא צכל שהוא וקסבר רבי יוחנן דכי איכא למימר ראשון צטל צאיסורא לגו היתירה לא נפיש עמודיה צצטל והולך עד ס' ולא אמרינן שיאסור צכל שהוא דאמתניתין דהתם קאי וכי פריך התם ממתני' דיין נסך אסר צכל שהוא מאי לאו דנפול איסורא לגו היתירה לא הוה מצי לשנויי דאיירי צנפיש עמודיה מפי צבית דהא כל שהוא קתני דלא נפיש והא דפריך עלה מייג צמים צגי"ט מאי לאו דנפול חמרא דאיסורא לגו מיא דהיתירה אע"ג דרבי יוחנן נמי לא קאמר דצטל אלא עד ס' לא פריך אלא מכא רישא דמדיפא איסורא לגו היתירה רישא נמי איסורא לגו היתירה וקתני צכל שהוא ומסיק דכולא מתניתין היתירה לגו איסורא ומ"מ אמת הוא דגי"ט אסור צכל ענין בין איסורא לגו היתירה בין איפכא: ד"א נשקור רובא